

NEKROLOG DR. MIRKU RUPLU V ITALIJANSKI BIBLIOTEKARSKI REVIJI

Tudi italijanski kolegi bibliotekarji so se v svojem glasilu »Bollettino dell'Associazione Italiana Biblioteche« lepo spomnili pok. dr. Mirka Rupla. Članek-nekrolog je napisal naš stari znanec in prijatelj dr. Guido Manzini, prinesla pa ga je zadnja, šesta številka (1963) na straneh 202—203.

V prvih dveh odstavkih pisec prikaže življenjsko in študijsko pot pok. dr. Rupla. Pove, da se je rodil v slovenski vasi na Tržaškem Krasu, da je osnovno šolo in gimnazijo obiskoval v Trstu in da se je po prvi svetovni vojni preselil v Ljubljano, kjer je končal univerzitetne študije, slavistiko in romanistiko. Kasneje da je poučeval na trgovski akademiji v Ljubljani in se mudil tudi na Sorboni v Parizu, kjer se je izpopolnjeval.

Nadalje pravi pisec, da je pomenil čas po drugi svetovni vojni za Rupla začetek nove, intenzivnejše dejavnosti. Pove, da je bil od 1946 ravnatelj NUK in da je hkrati predaval na Akademiji za igralsko umetnost, da je vodil jezikovne pogovore na Radiu Ljubljana, da je bil v republiškem in zveznem odboru Društva bibliotekarjev, da je obema društvoma večkrat predsedoval in da ju je kot predstavnik zastopal v tujini, tako tudi na italijanskem nacionalnem kongresu v Catanii-Taormini 1957, da je bil vpliven član FIAB in da je v tem okviru leta 1958 vodil na Dunaju evropski simpozij bibliotekarjev, ki ga je organiziral Unesco.

Potem oriše Manzini Ruplovo pisateljsko in znanstveno delo. Kakor je — pravi Manzini — zapustil na biblio-

tekarskem področju neminljive sledove bodisi na bibliografskem in biblioteškem področju, ko se je ukvarjal pretežno s problemi bibliografije v nacionalnih bibliotekah, s centralnim katalogom in s študijskimi knjižnicami, prav tako bogato in globoko je njegovo delo na področju slovenske slovstvene zgodovine. Dr. Mirko Rupel je po piščevih besedah znanstvenik, ki zapušča največje sledove na področju raziskav protestantizma in protireformacije. Njegovo najnovejše delo o Primožu Trubarju, vodji slovenskega protestantizma, je fundamentalno in se postavlja na evropsko raven, kar dokazujejo tudi bližnje priprave za drugo izdajo. Enako važne so tudi njegove študije o Prešernu, Jurčiču, Gregorčiču in Župančiču, h katerim se je bližal z ljubeznijo in velikim znanjem. Prav tako so precej pomembni tudi različni njegovi prispevki, raztreseni po raznih enciklopedijah, slovarjih, biografskih delih, ki z natančno dokumentacijo odkrivajo literarno in versko zgodovino njegove dežele.

Zadnji odstavek nekrologa pravi, da je Rupel umrl prav ob koncu zborovanja bibliotekarjev, med katerim je z ljubeznijo proslavljaval osebnost in delo dveh velikih slovenskih bibliografov Slebingerja in Simoniča.

Članek je izredno toplo napisan in izpričuje Manzinijevo izredno dobro poznavanje bodisi osebnosti kakor tudi znanstvenega dela dr. Mirka Rupla. Prav tako pravilno presoja, ko postavlja pokojnika na njegovo pravo mesto v evropskem okviru. Nekro-

log se odlikuje tudi z natančnim citiranjem naslovov in del ter imen avtorjev z eno samo izjemo, da se mu je za Šlebingerja zapisalo Schlebinger, če ne gre morda tudi tega pripisati stavcu?

V isti številki sta še dva nekrologa; eden velja Marinu Parentiju (1900—1963), znanemu italijanskemu bibliografu, drugi pa Aldu Olschiju (1890—1963), pomembnemu italijanskemu založniku in izdajatelju v Firencah. Ruplov, ki jim sledi, se po dolžini ne razlikuje od obeh, kar tudi po svoje značilno in dovolj zgovorno priča za izredno lepo mesto, ki so ga pokojniku dali italijanski kolegi.

Marijan Breclj

BIBLIOTEKAR'. Ežemesjačnyj žurnal teorij i praktiki bibliotečnogo dela. Organ Ministerstva kulture RSFSR. Izdaetsja s 1923. g. Moskva 1963. 8°. [cir.]

Tudi jubilejni štirideseti letnik »Bibliotekarja« ima že tradicionalno aktivistično in propagandno vsebino. Vse od leta 1923, ko je pod uredništvom N. K. Krupske, enega izmed utemeljiteljev sovjetskega bibliotekarstva, izšla prva številka »Rdečega bibliotekarja« (list se je tako imenoval do l. 1946), je »Bibliotekar« nekakšna kronika ruskega knjižničarstva. Zato ni nič čudnega, če jubilejni članek z značilnim naslovom »V tesni zvezi z življenjem« daje ne samo pregled nalog, ki jih je opravljala ta revija, ampak tudi pregled celotnega razvoja knjižnic v Sovjetski zvezi. Ob tej priložnosti izvemo, da je danes v SSSR okrog 400 000 knjižnic s ca. dvema milijardama zvezkov. Samo fond ljudskih knjižnic se je v primerjavi s letom 1913 povečal za več kot 90-krat. V omenjenem članku skuša avtor kritično obdelati tudi pomanjkljive strani revije, predvsem razmeroma majhno število teoretičnih razprav. To pomanjkljivost, ki je iz leta v leto bolj pereča, opravičuje s premajhno zainteresiranostjo znanstvenih knjižnic za

to revijo in z množičnim značajem revije ter obljublja v prihodnje precej sprememb. Te so nujne, saj se je »Bibliotekar« v sedanji obliki preživel.

Že sama ureditev lista je preveč enolična in šablonska. Taka je tudi večina člankov, ki poleg tega bolehajo še za patetiko, retoriko ter obiljem danes nepotrebnih parol in citatov. V porevolucijskih letih in še precej časa potem je bil tak koncept revije nujen in tudi edino mogoč, saj je bilo treba bibliotekarstvo v SZ graditi pravzaprav iz temeljev in iz priložnostnih ljubiteljev knjig rekrutirati prve bibliotekarje, ki jim je bila praksa edina priprava za poklic. Danes pa je bojazen, da bi »Bibliotekar« zaradi večjega števila strokovnih člankov izgubil vlogo »množičnega bibliotekarskega lista«, popolnoma neutemeljena in samo škodljiva, saj je zaradi tega marsikateri bibliotekar v provinci, ki mu je ta list edina dostopna knjižničarska revija, prikrajšan za strokovno izpopolnjevanje.

V vsem letniku je najbolj zanimiva rubrika »Bralec nadaljuje s pogovorom«, v kateri sovjetski bibliotekarji izmenjujejo med seboj svoje izkušnje in kjer se na podlagi čestokrat diametralno nasprotnih mnenj izkristalizira dokončna sodba o najbolj perečih problemih ruskega knjižničarstva. V tej rubriki se nadaljuje že leta 1962 načeti problem šolanja ruskih bibliotekarjev (I. Astahov: Bibliotekar, ne pa diletant; O višjem bibliotekarskem izobraževanju), centralni problem tega letnika pa je vprašanje katalogov, kateremu je posvečena cela serija člankov. Tu najdemo posamezne članke o abecednih in sistematskih katalogih, o tem, kakšni katalogi so najbolj funkcionalni v posameznih tipih knjižnic. Največ prostora pa je odmerjeno posameznim predlogom, kako izpopolniti in obnoviti zastarele in neprimerne kataloge v veliki večini ljudskih knjižnic. Te kataloge je delalo mnogo različnih knjižničarjev, vsak po svojih močeh in